

de 25 per 100 en la pera y no arriba més que á 1'45 per 100 en la poma; en las fruytas secas (admetllas, nous y avellanas) es més pujada: 15 á 20 per 100.

Las materias grassas y tots els productes solubles en l' éter (oli essencial, materias resinosas y colorants) están generalment en menor proporció que las substancias azoadas; sols s' exceptúan las olivas, las avellanas, las nous y las admetllas, en las que domida l' oli, 58 á 68 per 100 en estat sech.

Las cendras, de las quals algunas presentan senyals de manganeso (figas, peras y prunas), son en petita quantitat, lo mateix que la celulosa inerte: aqueixa no existeix en proporció notable més que en els codonys y en els nispres.

La aspror arriba á son máxim en els gers y las grossellas (1'25 per 100).

El sucre y las materias anomenadas extractivas (midó, dextrina, pectina, goma, celulosa, sacarina, ácits orgánichs) representan junt ab l' aygua la majoria dels elements continguts en las fruytas pulposas. El sucre que es enterament assimilable, té sa part en l' alimentació; las fruytas que contenen major quantitat, com las pomas, els dátils y las figas, constitueixen verdaders aliments hidrocarbonats. Las materias extractivas obran de la mateixa manera que 'l sucre, pero en menor grau; son coeficient de digestibilitat es menos pujat.

Excepte algunas, acaba dihent M. Balland en sa comunicació, las fruytas són poch nutritivas y no poden ser consideradas com aliments; sos suchs, que afalgan nostre paladar per són olor, sabor ó aspror, sols representan el paper de condiments.

Destrucció de las pussas en el gat

Es d' América que 'ns ve aquesta recepta, recomanada en una colecció d' entomología publicada en els Estats Units. L' autor de la recepta es una senyora de Chicago, que posseheix alguns dels millors gats de l' América, y que per lliurarse de las pussas de que sovint están infestats, ha recorregut al procediment següent de que dita americana garanteix la eficacia.

Se talla un quadro de drap de cotó, suficientment gran porque s' hi pugni embolicar el gat. Se talla un altre quadro de cotó fluix de la mateixa grandaria y 's posa demunt del pedás de roba. Després se posa el gat al centre del cotó fluix.

Se fregá, ab llestesa, d' esperit fortament canforat el pel de la bestia, y lligant els quatre panys dels dos quadros al vol del coll.

Las pussas, que detestan l' olor de la cánfora, acudeixen al cap del gat, ahont se las espera per cassarlas. Una ma llesta provista d' una pinta espessa y fina las arreplega y las sumergeix en aygua bullenta.

No 'totas las pussas se 'n van al cap, sino que móltas abandonan el cos del gat per enfonsarse entre els pels del cotó fluix, ahont las sèvas potas s' enredan y allí quedan presoneras. Quan se creu que ja totas las pussas han desaparecut del cos del animal, se desfá, ab mólta pressa, els trossos de roba y cotó fluix y 's tiran al foch per cremarlos ab els seus habitants.

La bestia conserva durant alguns días l' olor de la cánfora, que obra com á preventiu.